

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 3Tdo/48/2016
Identifikačné číslo spisu: 7815010127
Dátum vydania rozhodnutia: 05.10.2016
Meno a priezvisko: JUDr. Jana Kostolanská
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2016:7815010127.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Jany Serbovej a sudcov JUDr. Aleny Šiškovéj a JUDr. Martina Bargela v trestnej veci obvineného Q. H., pre prečin útoku na verejného činiteľa podľa § 323 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona a iný trestný čin, na neverejnom zasadnutí konanom 5. októbra 2016 v Bratislave, o dovolaní obvineného podanom proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach, sp. zn. 7To/62/2015, z 23. júla 2015 takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c/ Trestného poriadku dovolanie obvineného Q. H. sa o d m i e t a.

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Rožňava, sp. zn. 2T/16/2015, z 3. júna 2015 bol obvinený Q. H. uznaný vinným zo spáchania prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona v bode 1/ rozsudku a z prečinu útoku na verejného činiteľa podľa § 323 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona v bode 2/ označeného rozsudku a to pre skutok podrobne rozvedený vo výrokovej časti rozsudku súdu prvého stupňa. Za tieto trestné činy bol menovanému uložený podľa § 323 ods. 1 Trestného zákona s použitím § 41 ods. 1 Trestného zákona, § 38 ods. 2, ods. 4 Trestného zákona s prihliadnutím na ust. § 36 písm. l/ Trestného zákona, § 37 písm. h/, písm. m/ Trestného zákona úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 28 mesiacov. Podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Trestného zákona bol na výkon trestu zaradený do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia. Poškodená strana bola s nárokom na náhradu škody odkázaná na občianske súdne konanie.

Krajský súd v Košiciach na podklade odvolania podaného obvineným Q. H. rozhodol uznesením, sp. zn. 7To/62/2015, z 23. júla 2015 podľa § 319 Trestného poriadku o zamietnutí odvolania menovaného.

Proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach podal obvinený Q. H. prostredníctvom obhajcu dovolanie z dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Trestného poriadku, pretože: „Prvostupňový súd nesprávne použil ustanovenia Trestného zákona o posudzovaní poľahčujúcich okolností a v dôsledku toho nebral pri rozhodovaní o treste do úvahy a nezohľadnil poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. n/ Trestného zákona, a to napriek tomu, že vo výroku rozsudku je použitie ustanovenia § 38 ods. 2, ods. 4 Trestného

zákona uvedené, v dôsledku čoho mu bol uložený prísnejší trest.“ Ďalej vysvetlil, že on „po celú dobu popisoval všetky okolnosti o trestnej činnosti tak, ako bol nakoniec uznaný aj vinným a v tomto rozsahu označoval aj všetky dôkazné prostriedky a aktívne prispieval k objasneniu svojej trestnej činnosti. Nijakým spôsobom nezavinil a ani to nemohol ovplyvniť, že svedok, poškodený a C. ho nedôvodne chcel usvedčovať z inej trestnej činnosti, než ktorú v skutočnosti spáchal, a preto v tomto smere nemal dôvod sa priznávať a naopak musel označovať dôkazy a tvrdenia na svoju obranu a preukázanie skutkového stavu. S touto skutočnosťou sa nedostatočne vysporiadal aj odvolací súd a tak porušil ustanovenie § 321 ods. 1 písm. d/ Trestného poriadku, čím boli porušené ustanovenia § 38 ods. 2 až 4 Trestného zákona a § 36 písm. n/ Trestného zákona a ust. § 323 ods. 1 Trestného zákona s použitím ust. § 41 ods. 1 Trestného zákona, pretože mal rozsudok prvostupňového súdu zrušiť vo výroku o treste a vo veci mal sám rozhodnúť tak, že mu mal uložiť miernejší trest.“ V závere dovolania navrhol, aby najvyšší súd vyslovil rozsudkom, že uznesením Krajského súdu v Košiciach, sp. zn. 7To/62/2015, z 23. júla 2015 bol porušený zákon, zrušil označené uznesenie krajského súdu a rozsudok Okresného súdu Rožňava, sp. zn. 2T/16/2015, z 3. júna 2015 vo výroku o treste a prikázal Okresnému súdu Rožňava, aby vec v potrebnom rozsahu prerokoval a rozhodol.

Najvyšší súd Slovenskej republiky pred vydaním rozhodnutia o dovolaní skúmal procesné podmienky pre podanie dovolania a zistil, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu (§ 368 ods. 2 písm. h/ Tr. por.), bolo podané prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Tr. por.) osobou oprávnenou (§ 369 ods. 2 písm. b/ Tr. por.) v zákonnej lehote (§ 370 ods. 1 Tr. por.) na súde, ktorý rozhodol v prvom stupni (§ 370 ods. 3 Tr. por.) dovolanie spĺňa obligatórne obsahové náležitosti dovolania (§ 374 ods. 1, ods. 2 Tr. por.) a že obvinený podaním dovolania využil svoje právo podať riadny opravný prostriedok (§ 372 ods. 1 Tr. por.).

Najvyšší súd následne zistil, že dovolanie obvineného Q. H. nie je opodstatnené, pretože je zřejmé, že nie sú splnené podmienky dovolania.

K namietanému porušeniu zákona súdmi nižších stupňov tým, že pri určení druhu trestu a jeho výmery nezistili a nezohľadnili poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. n/ Trestného zákona (napomáhanie pri objasňovaní trestnej činnosti príslušným orgánom), v dôsledku čoho bol obvinenému uložený trest odňatia slobody s použitím § 38 ods. 2, ods. 4 Trestného zákona (prevaha priťažujúcich okolností plus zvýšenie dolnej hranice zákonom ustanovenej trestnej sadzby o jednu tretinu) Najvyšší súd Slovenskej republiky poznamenáva nasledovné.

Otázka zisťovania resp. zhodnotenia (ne)existencie poľahčujúcich okolností a priťažujúcich okolností je otázkou skutkovou, ktorá je vylúčená z preskúmania dovolacieho súdu v prípade, že tento koná na podklade dovolania obvineného podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku. Ak ale súd vo výroku napadnutého rozhodnutia konštatuje danosť niektorej takejto okolnosti či už poľahčujúcej alebo priťažujúcej, ale v rozpore s tým ju nezoberie do úvahy pri ukladaní trestu - pri úprave trestnej sadzby - tak, ako to ustanovuje § 38 ods. 2 až 4 Trestného zákona, ide o skutočnosť, ktorá za splnenia podmienky uvedenej v § 371 ods. 5 Trestného poriadku môže znamenať naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Trestného poriadku (R 18/2015).

S ohľadom na všetky okolnosti prípadu je možné pripustiť, že obvinený sa k trestnej činnosti priznal. Skutočnosť, že obvinený Q. H. sa k trestnej činnosti priznal už bola súdmi nižších stupňov zohľadnená v aplikácii poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. l/ Trestného zákona (priznal sa k trestnému činu a tento úprimne oľutoval). Opätovné zohľadnenie tej istej skutočnosti ako zároveň aj druhej poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. n/ Trestného zákona sa prieči logike, zákonu i zmyslu ich samotného dobrodenia v prospech obvineného. Dvojité pričítanie tej istej okolnosti v predmetnom prípade nie je možné. Z predloženého spisu nevyplývajú žiadne také skutočnosti, ktoré by nasvedčovali „aktívnemu prispievaniu obvineného k objasneniu svojej trestnej činnosti“, pretože opakovaný pravdivý opis priebehu skutkového deja (ktorý bol napokon ustálený súdom) má stále len povahu priznania sa k trestnému činu. Preto okresný ani krajský súd nemohli zistiť a napokon ani zohľadniť u obvineného poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. n/ Trestného zákona.

Okrem toho v predmetnej veci by bol dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Trestného poriadku daný, ak by okresný súd vo výroku o treste konštatoval existenciu aj poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. n/ Trestného zákona a napriek tomu by obvinenému uložil trest za použitia § 38 ods. 4 Trestného zákona, čo sa ale nestalo.

Za takéhoto stavu platí v úvode vyslovené, že otázka zisťovania resp. zhodnotenia (ne)existencie poľahčujúcich okolností a priťažujúcich okolností je otázkou skutkovou, ktorá je vylúčená z preskúvania dovolacieho súdu.

Ďalej najvyšší súd poznamenáva, že nemožno opomenúť ustanovenie § 371 ods. 5 Trestného poriadku, podľa ktorého dôvody podľa odseku 1 písm. i/ a podľa odseku 3 nemožno použiť, ak zistené porušenie zákona zásadne neovplyvnilo postavenie obvineného.

Analyzujúc predmetnú vec aj s ohľadom na ustanovenie § 371 ods. 5 Trestného poriadku, hoci by aj bol daný dovolací dôvod v rozsahu naznačenom obvineným, nemohol by najvyšší súd dospieť k pozitívnemu záveru o dôvodnosti podaného dovolania, pretože obvinenému Q. H. bol uložený taký druh trestu a v takej výmere, ktorá je spravodlivým obrazom účelu trestu z hľadiska generálnej i individuálnej prevencie a primerane a v dostatočnom rozsahu zohľadňuje osobu obvineného, povahu trestnej činnosti a tiež celkový stupeň spoločenskej škodlivosti jeho konania. Za takejto situácie by nebolo možné vysloviť, že uložený trest (pri prípadnom porušení zákona zo strany súdov nižších stupňov, ktoré však najvyšší súd nezistil) zásadne negatívne ovplyvnil postavenie obvineného Q. H.. Preto najvyšší súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.